

ваше: празникъ е днесъ — голѣмъ и свѣтълъ празникъ — Възкресение Христово!

Къмъ 10 часа Любчо, малката му сестра Лили и още нѣколко съседски деца, придружени отъ баща му, потеглиха къмъ събора. Каква радостъ, какво нетърпение да стигнатъ по-скоро! Трамвая за Княжево бѣше пълненъ съ деца, радостни и нетърпеливи като тѣхъ. По булевардъ „Тотлебенъ“ се движеше вече гжста навалица отъ хора. Всички бързаха къмъ събора.

Най-после трамвая спрѣ предъ лагера. Ето бѣлитѣ шатри срѣдъ зеленото усмихнато поле, ето лодкитѣ, които отхвъркватъ къмъ небето, ето пискливиятъ зовъ на свиркитѣ, ето шаренитѣ цвѣтове на въртележкитѣ. Децата нададоха радостни викове.

Но тъкмо предъ самия съборъ трѣбваше да се спратъ на шосето и да гледатъ всичко отъ далеко: земята бѣше много разкаляна и нѣмаше още отъпкани пжтеки. Нѣкои деца отъ крайнитѣ квартали прежалваха чиститѣ си обувки и нагазваха въ калъта. Но Любчовия баща не искаше да ги пустне: какво ще станатъ празничнитѣ имъ дрехи? А въртележкитѣ се въртѣха и всички гледаха съ тжга къмъ тѣхъ. Въ това време Любчо забеляза една двуколка, която идѣше къмъ тѣхъ по калния пжтъ край шосето. Колата бѣше пълна съ деца. Едно момче съ ученическа шапка подкарваше полека бѣлия конь.

— Славчо! — извика радостно Любчо.

— Любчо! — извика момчето отъ колата, като спрѣ коня.

Славчо бѣ другаръ на Любчо отъ тѣхното игрище. Той знаеше, че тѣ живѣятъ въ крайнинитѣ на града и че иматъ двуколка съ бѣлъ конь, но не очакваше да го срещне на събора. Поздравиха се съ празника. Децата отъ шосето приближиха къмъ тѣзи въ колата. Тѣ идваха съ кола на събора, защото знаеха, че ще бжде много кално. Славчо предложи на Любчови да ги откара до